

حکومت هخامنشیان

شکار در ایران باستان (هخامنشیان)

نویسنده: شمشاد امیری خراسانی
انتشار: ۱۷ آبان ۱۳۹۲ ۲۰ دقیقه مطالعه

چکیده مقاله

شکار در ایران باستان به بررسی شکار در زمان ایران باستان (هخامنشیان) می پردازیم: رسم ایرانیان این است که در شکار مانند یک آرایش جنگی حرکت می کنند و توجه خاص پادشاه به این امر مؤید بر این قول است که شکار در نظرش مکتب جنگ و میدانی برای تمرین فنون حربی است. بدین دلیل مراقب است که عموم جوانان وظیفه خود را با مهارت کامل انجام دهند. بدین منظور آنان را عادت می دهد که صبح زود از خواب برخیزند، از تحمل سرما و گرما هراسی به دل راه ندهند، به پیاده روی عادت کنند، در اسب سواری صاحب مهارت باشند، بر گرده اسب تیرا

شکار در ایران باستان

به بررسی شکار در زمان ایران باستان(هخامنشیان) می پردازیم:

رسم ایرانیان این است که در شکار مانند یک آرایش جنگی حرکت می کنند و توجه خاص پادشاه به این امر مؤید بر این قول است که شکار در نظرش مکتب جنگ و میدانی برای تمرین فنون حربی است.

بدین دلیل مراقب است که عموم جوانان وظیفه خود را با مهارت کامل انجام دهند. بدین منظور آنان را عادت می دهد که صبح زود از خواب برخیزند، از تحمل سرما و گرما هراسی به دل راه ندهند، به پیاده روی عادت کنند، در اسب سواری صاحب مهارت باشند، بر گرده اسب تیراندازی نمایند و در پرتاب نیزه در حین تاخت، جلد و چالاک باشند .

...

علاوه بر این، شکار غالباً روح شکارچیان را قوت و نیرو می بخشد. انسان در مقابل حیوانات سبع و درنده، نیرومند و شجاع بار می آید.

چه چاره ای ندارد، یا باید حریف گستاخ را از بین ببرد یا خود پای مال شود. به عبارت دیگر، در شکار همان وضعی پیش می آید که در جنگ واقعی روی می دهد و بدین جهت شکار حایز اهمیت بسیار است. جوانان چون به عزم شکار ره سپار می شدند دو نوبت غذا با خود برمی داشتند. غذایشان گرچه تفاوت بسیاری با غذای اطفال نداشت اما حجم آن بیشتر بود.

شکار در ایران باستان

شکارچیان در عرصه شکار چیزی نمی خوردند، اما چنانچه حیوانی که در کمین او هستند مجبورشان کند در محلی توقف نمایند یا علت خاصی دوران شکار را طولانی کند، گرد هم جمع می شوند و غذای خود را می خورند، آن گاه به کار خود ادامه می دهند تا شب فرارسد و جیره يك روز خود را در ظرف دو روز صرف می کنند تا به پیش آمدهای جنگی خو بگیرند و در صورت ضرورت بردباری و تحمل داشته باشند. غذای جوانان به غیر از گوشت شکار منحصر به سبزی است که با خود آورده اند، ولی همین سبزی را با اشتهای کامل با قطعه نان جوی که با خود دارند می خورند و با آب رودخانه یا جویی خود را سیراب می نمایند و از آن لذت بسیار می برند.

منبع : کورش نامه گزنفون کتاب اول ص 8

ارجاع به این مقاله

شمشاد امیری خراسانی، «شکار در ایران باستان(هخامنشیان)»، پارسیان دژ، ۱۳۹۲.

خواندن مقاله و پیوستهای آن در وبسایت پارسیان دژ

نشانی ثابت این نسخه:

<https://www.parsiandej.ir/articles/1392/pdf/شکار-در-ایران-باستان.pdf>

آخرین ویرایش مقاله: ۲۷ مهر ۱۳۹۹